

Aquesta és una breu llista de consideracions per als que, aliens al corrent majoritari de l'esdeveniment esportiu que ens envaeix, decideixin anar avui a qualsevol de les representacions que s'ofereixen als teatres de Barcelona.

1. La primera cosa que han de fer els que pensin anar avui al teatre és deslliurar-se de qualsevol complex d'inferioritat. I, sobretot, no caure en la temptació de sentir-se persones estranyotes. No hi ha res pitjor que perdre l'autoestima. Al contrari, s'ha de tenir molt valor per anar per un camí diferent del de la majoria. Al teatre, doncs, diguin el que diguin, amb la cara ben alta i disfrutant del plaer de sentir-se minoria.

2. No s'han de preocupar pels desplaçaments. Ni la DGT ni la

a punts

Josep Maria Pou
ACTOR I DIRECTOR DE TEATRE

Per als que decideixin anar avui al teatre

S'ha de tenir molt valor per anar per un camí diferent del de la majoria

Guàrdia Urbana han creat cap dispositiu especial. Això vol dir que podran caminar tranquil·lament cap a la sala triada, disfrutant d'un passeig al sol els que vagin a la funció de tarda i d'una lleu brisa marina els que ho facin a la nit. No hi haurà controls de velocitat, alco-

hol/drogues, ni conductes perilloses. No hi haurà helicòpters amb radar sobrevolant la ciutat. No es preveuen embussos. Al contrari, s'espera que a mesura que s'acosti l'hora del partit els carrers es vagin quedant buits. Això facilitarà el passeig tranquil i l'arribada al teatre a l'hora en punt.

3. No s'esperen incidents ni a l'entrada ni a la sortida dels teatres. Els experts en seguretat saben molt bé que per molt que es desbor-di la passió mentre avança la funció, a la sortida els espectadors es dispersaran tranquil·lament i educadament, alguns, fins i tot, flotant de felicitat. No es preveuen enfrontaments entre guanyadors i perdedors, perquè se suposa que del teatre sempre se surt guanyant.

4. Els responsables dels teatres

no han facilitat el llistat de les ali-neacions definitives, però es dona per descomptat que saltaran a l'escenari els actors del repartiment habitual. No hi haurà baixes per lesions. No hi ha notícia de cap actor o actriu amb pubàlgia ni debilitat isquiotibial. Tampoc amb la moral baixa o falta de motivació (no, almenys, més enllà del que és normal en un col·lectiu de contractes poc o gens milionaris).

5. Això sí, igual que en concentracions humanes d'un altre tipus, els espectadors no podran entrar al teatre amb material pirotècnic, ganivets o navalles, xeringues, botzines, ampolles o megafons, entre altres articles perillosos.

6. Davant de qualsevol incident per aglomeracions o allaus truquin al 112. ≡

UNA SORPRESA A LA CARTELLERA

EL PERIÓDICO

►► Els directors Aharon Keshales (esquerra) i Navot Papushado flanquegen l'actor protagonista, Lior Ashkenazi, de 'Big bad wolves'.

L'últim crit israelià

'Big bad wolves', estrena d'aquesta setmana, refresca el cine del seu país amb tensió i humor

JUAN MANUEL FREIRE
BARCELONA

El cine israelià s'associa, des de fa diverses dècades, a temes bèl·lics i polítics. Rodar-hi una pel·lícula de terror semblava una cosa agosarada, però algú ho havia de fer. I Aharon Keshales i Navot Papushado van portar al món *Rabies*, primer en el seu gènere en aquell país, que tot i obtenir un cert èxit nacional va tenir èxit sobretot en els festivals de fora (com el cine polític i sever que deïem): al Fantasporto del 2011 va obtenir el premi de la Crítica.

Rabies va seduir per ser un petit, efectiu *slasher*, no per oferir una visió complexa del conflicte israelià; no hi havia subtrama sobre això. Si els personatges s'enfrontaven entre ells, era només per les seves flaqueques humanes. Papushado va dir: «Volíem lidiar amb la humanitat dels personatges. La

forma com els israelians es tracten els uns als altres és bastant negativa. ¿Ha conduït alguna vegada un cotxe a Israel? Hi ha un munt d'intolerància, i sovint, falta de comunicació entre els israelians».

Multipremiada a Israel

Però encara millor (tant a la taquilla israeliana com en els festivals internacionals) ha estat la recepció de la següent pel·lícula del duo: *Big bad wolves*, una barreja de *thriller* i comèdia negra que, segons Tarantino, va ser la millor pel·lícula de l'any passat. Va aconseguir cinc guardons als Ophir, l'equivalent israelià dels Oscars, als quals estava nominada en onze categories. La pel·lícula acaba d'arribar a la cartellera espanyola i, encara que només per la seva condició de (molt exitosa) rarsa en la cinematografia israeliana, mereix una oportunitat.

Aquesta mena de conte de fades per a adults es va poder veure en el passat festival de Sitges, on va obtenir el premi a la millor direcció. (No ha estat el seu únic premi en festivals). El duo Keshales/Papushado filma amb estil, tot i que no sempre amb subtileza, la història d'un poli-

Barreja de 'thriller' i comèdia negra, és, segons Quentin Tarantino, «la millor pel·lícula del 2013»

cia caigut en desgràcia i un pare de dol que segresten el principal sospitós de la mort de la filla del segon. El gruix del film és (i no costa pensar en *Encontré al diablo*, del coreà Kim Ji-won) una llarga tortura amb alguns insòlits girs de guió.

En aquesta ocasió, els autors sí que semblaven voler afegir un cert comentari social a la història de gènere. Papushado va dir: «Volíem mirar cap a una societat israeliana dominada pel mascle. El que estàs veient és tres païos que van estar en l'exèrcit i que tornen a sentir els seus instints d'aquella època. No és obvi, però hi és». Quan l'assumpte es posa greu, hi pot haver un canvi de to, un gir a l'humor. «M'agrada que el públic es preguntin, '¿està bé que me'n rigui en una pel·lícula en què estan torturant un pedòfil?'».

La següent proposta serà, segons sembla, un homenatge al seu director favorit, Sergio Leone. La futura *Había una vez en Palestina* serà un *spaghetti-western* sobre la Israel preestatal. Papushado i Keshales volen demostrar a la indústria israeliana que un altre tipus d'històries són possibles, a més de necessàries, al cine del seu país. ≡

ESTRENA

El falcó de la política dels EUA

Un documental d'Errol Morris despulla Donald Rumsfeld

QUIM CASAS
BARCELONA

¿Què són les certeses desconegudes? Aquelles coses que creiem saber però que resulta que desconexiem. A partir d'aquesta idea, el documentalista Errol Morris organitza la seva pel·lícula al voltant de Donald Rumsfeld, secretari de Defensa durant el Govern de Gerald Ford i durant el mandat de George W. Bush anomenat *El Falcó* i autor d'un milió de memoràndums.

Donald Rumsfeld, certezas desconocidas, estrenada aquesta setmana, comença amb l'11-S per passar després revista a la trajectòria política del personatge des dels seus inicis, als anys 60. No és la primera vegada que Morris s'enfronta amb un alt càrrec de la política nord-americana: el 2003 va realitzar *Rumores de guerra* al voltant de Robert McNamara, secretari de Defensa amb Kennedy i Johnson. Rumsfeld, absolutament segur de si mateix davant la càmera, parla de la seva preocupació per la intel·ligència, per aquelles certeses desconegudes: de Pearl Harbor al fracàs al Vietnam.

La pel·lícula és estimable pel succint repàs històric a l'agitada vida política nord-americana de les últimes cinc dècades i pel vibrant cara a cara entre el personatge i el cineasta entrevistador, del qual moltes vegades surt guanyant Rumsfeld. Morris li pregunta per què havien d'envair l'Iraq i ell contesta: «¿Per què diu havien i no havíem?», qüestionant així el sentiment patriòtic del cineasta. Aquest es veu obligat a rectificar i dir «haviem». La dreta tan manipuladora com intel·ligent. ≡